

LBRIS

We know
books

BRAȘOV
George Avanu

Nici o parte din această publicație nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace, electronic, mecanic, de fotocopiere, prin înregistrare sau altfel, fără consimțământul anterior al editorului.

Sector 1, București
România 2017
Tel.: 072 236 6239;
072 338 9160

Descrierea CIP a Bibliotecii
Naționale a României
AVANU, GEORGE
BRAȘOV :
George Avanu -București.
Age-Art, 2017

ISBN 978-606-938998-7-4
77
91

Brașovul - orașul despre care ai putea spune, după ce te-a vrăjit cu tainele sale, că nu-i lipsește nimic; și asta oricum l-ai privi și indiferent de ce ai fi vrut să afli. Pădurile ce-l încing ca un brâu, umbresc zidurile întrerupte din loc în loc de bastioanele breslelor din burgul de odinioară.

Pașii călătorului, sfârșesc neapărat în piața din jurul Casei Sfatului - Piața Sfatului, în triunghiul celor trei străzi centrale care, împreună cu Biserica Neagră, formează centrul istoric al orașului. Ghemuit sub Tâmpa, burgul vechi de sute de ani, adăpostește sub zidurile sale, casele masive de piatră, acoperite cu valuri de țiglă roșie, îngrămădite unele într-altele, dând parcă și aerului, izul altor timpuri, imemorabile. Dincolo de ziduri, o potecă șerpuește spre Tâmpa (940 m altitudine), acolo unde se află Brașovia, fortificație ridicată înainte de 1211 și dărmată în 1453, când lăncu de Hunedoara, permite brașovenilor să-și ridice zidurile de apărare - ca răsplată pentru ajutorul primit de la ei în luptă - învoindu-i totodată să dărâme cetatea și să-i ia piatra.

De pe Tâmpa, Brașovul pare un râu ajuns la vărsare, ce pornește din Schei, printr-o vale îngustă, îngroșându-se din ce în ce mai mult spre Țara Bârsei, de unde se împrăștie în toată voia sa. Burgul pare un pinten apăsat în poalele Tâmpăi, cu Piața Sfatului ce chemă străzile înguste și lungi, la întâlnire cu turnul Bisericii Negre, înfipt în cer, cu bastioanele masive ce-și fac loc între zidurile vechi, martore atâtor povești nerostite.

Descoperirile arheologice atestă

continuitatea vieții omenеști pe teritoriul orașului începând încă din epoca bronzului. Cel mai vechi semn din alte timpuri, descoperit chiar în centrul orașului este un sarcofag de aproximativ 3-4 mii de ani, aflat acum în Muzeul Județean.

Urme dacice (ceramică pictată, obiecte lucrate în fir, podoabe) au fost dezgropate în oraș, așezările dacilor fiind atestate în Valea Răcădaului și la Pietrele lui Solomon.

Prima așezare a fost, din punct de vedere arheologic, pe dealul Coasta, în incinta vechiului cartier românesc Schei. Orașul pare a fi fost întemeiat între 1188 și 1203, în jurul celui mai vechi monument arhitectonic, biserica Sfântul Bartolomeu. Procesul de colonizare a Țării Bârsei cu populație germanică din regiunea Flandrei și Moselei, adusă de pe Rinul de mijloc și instalată la început în regiunea Sibiului, extinsă ulterior în toată Țara Bârsei, contribuie la dezvoltarea orașului. Aflat la întretăierea drumurilor dintre nordul și sudul Carpaților, adevărate axe comerciale între Occident și Orient, producția de breaslă și circulația mărfurilor prin trecătorile Buzău, Bran, Bratocea și Oituz se dezvoltă cu rapiditate.

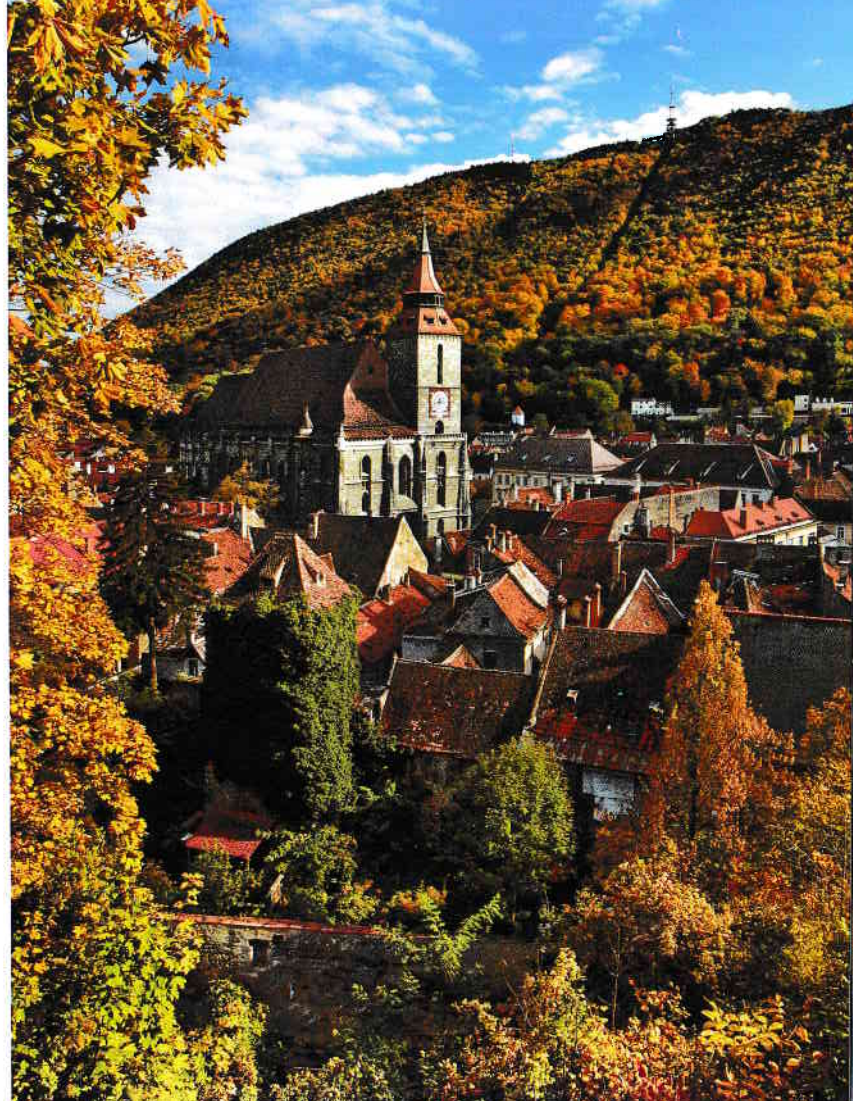
Existența Țării Românești ca stat, transformă Brașovul într-un mare oraș medieval. În 1358 Alexandru Voievod le dă brașovenilor privilegiul de a trece liber prin Țara Românească, iar în 1364, regele Ludovic acordă orașului dreptul de a ține iarmaroc. În 1368 Vlaicu Vodă încheie primul acord comercial cu brașovenii, dându-le dezlegarea domnească de a face comerț pe tot cuprinsul țării. Acordul reprezintă începutul unor legături multiple ale orașului cu Țara Românească, aceasta din urmă având în comerțul cu Orientul rolul de țară de tranzit. Sosiți în Brașov, negustorii străini ajunseseră să fie siliți prin lege să-și vândă mărfurile brașovenilor, care, revânzându-le, puteau

întreține ei înșiși legături comerciale cu țările Orientului.

Aduși inițial ca zid de apărare împotriva invaziilor, sașii s-au retras pe Tâmpa. Îmbogățindu-se, orașul crește neîncetat, iar ei se mută la poalele muntelui, între Tâmpa și dealurile Straja (Warthe) și Cetățuia, înconjurându-se cu ziduri puternice în secolele XV- XVI. Au fost câteva bastioane, turnuri de observație pe Warthe și pe Cetățuia și 5 porți, ultima ridicată în secolul al XVIII-lea. Astăzi se mai păstrează bastioanele Țesătorilor și Fierarilor, numite așa după breslele cărora le aparțineau și care erau datoare să le apere, Turnul Alb și Turnul Negru. De nenumărate ori zidurile s-au arătat de netrecut, ferind pe brașoveni și pe oaspeții lor de furia turcilor sau a altora. Numai în 1689 ele au fost neputincioase, declinandu-și pentru prima dată invincibilitatea în fața tunurilor austriece, ajunse în Brașov după ce cuceriseră toată Transilvania. Sfatul orașului, vrând să capituleze și să deschidă portile, s-a lovit de împotrivirea micilor meseriași care au rezistat 15 zile asediului, fiind pedepsiți de austrieci cu arderea orașului. Incendiul a provocat pagube uriașe, Brașovul refăcându-se foarte greu, de-a lungul a peste o sută de ani. De atunci s-a și numit Biserica Neagră astfel.

În inima orașului se înalță Casa Sfatului, numită așa pentru că de-a lungul secolelor în ea s-au întrunit cei 100 de cetățeni care cărmuiau orașul. Arsă în 1689, Casa Sfatului este restaurată în stil baroc tipic, stil menținut până azi. Din anul 1949 ea devine muzeu, adăpostind la etaj o bogată colecție de pictură românească, iar la parter Muzeul Județean de Istorie, cu numeroase piese de arheologie, documente și obiecte din trecutul istoric al orașului. În apropierea Casei Sfatului, înaltă și masivă, Biserica Neagră domină prin monumentalitate casele din jur, fiind cea mai mare

Biserica Neagră
Die Schwarze Kirche
The Black Church

biserică medievală din sud-estul Europei și cel mai reprezentativ monument de artă gotică din România. Construcția bisericii (lungă de 89 m și lată de 37 m) începe între 1383 - 1385 și durează aproape 100 de ani. După incendiul din 1689 refacerea este lentă și face să-și piardă caracterul gotic inițial, căruia i se substituie elemente baroce și neogotice. Biserica Neagră este renumită prin orga sa cu peste patru mii de tuburi și 76 de registre, cât și prin colecția de covoare orientale din secolele XVII - XVIII, donate de bresle și de negustori.

Biserica Bartolomeu, construită în secolul al XIII - lea, în stil romanic de tranziție, este cel mai vechi monument istoric al Brașovului.

Biserica Sf. Nicolae din schei a fost ridicată în 1497, lângă o bisericuță din lemn din 1392, fiind treptat extinsă cu ajutorul domnitorilor români Vlad Călugărul, Neagoe Basarab, Petru Vodă Cercei și Aron Vodă al Moldovei. Pe lângă ea a funcționat, încă din secolul al XV - lea, prima școală românească în care au apărut cele dintâi manuscrise în limba română, păstrate până azi alături de o bogată colecție de icoane din secolele XVI - XVIII și de tipărituri coresiene.

O clădire unică în țară este aceea numită Podul Bătăușilor (Podul Cizmarilor), mai tarziu Podul Mesteșugarilor, de formă rectangulară, ce închide o curte interioară, folosită inițial la desfacerea mărfurilor de către bresle și care astăzi adăpostește Cerbul Carpatin.

Poarta Ecaterinei, construită în anul 1559 spre Schei, pe frontispiciul căreia s-a păstrat stema orașului, este singura dintre porțile medievale ale cetății Brașovului care s-a păstrat. Bastionul Țesătorilor, cu galeriile de lemn suprapuse în interior, a fost construit în două etape, fiind început în anul 1421.

Școala din Schei cu prețioasele manuscrise și

cărți rare, activitatea de tipograf a diaconului Coresi, de la care avem primele tipărituri în limba română, activitatea presei locale din prima jumătate a secolului al XIX - lea (Gazeta Transilvaniei și Foaie pentru minte, inimă și literatură) cu publiciști ca Gh. Barițiu, Pavel Vasici sau Stephan Ludwig Roth; Iacob Mureșan, intemeietorul muzicii culte la români, compozitorul Gh. Dima, poetul St. O. Iosif, fizicianul Nicolae Teclu sau istoricul Ion Bogdan, marele umanist din secolul al XVI - lea, Johannes Honterus, intemeietor al tipografiei brașovene în anul 1535, constituie o mică parte a reperelor culturale ale Brașovului.

Poiana Brașov, Hărman, Codlea, Prejmer, Râșnovul și Branul, sunt atracțiile din imediata apropiere a Brașovului. Urcând pe o șosea inelată, printr-un peisaj alpin, având mereu în stânga perspectiva orașului, se ajunge în Poiana Brașov, o vale aproape rotundă cu margini înalte, cu lacul ca un bănuț de argint pierdut între munți, stațiune climaterică și centru al sporturilor de iarnă.

Castelul Bran, expresie arhitectonică tipică cetăților de munte, își ridică acoperișul de țigle roșii din verdele pădurilor ce domină Pasul Branului. Cetatea Râșnovului, construită de cavalerii teutoni în secolul al XIV - lea și refăcută în secolele XV și XVI, a folosit locuitorilor din jurul ei ca adăpost în timpul invaziilor, ea dominând cu masiva siluetă peisajul înconjurător.

În prima jumătate a secolului al XVI - lea, sașii, ridică una dintre cele mai puternice biserici transilvănene întărite, la Prejmer, înconjurând cu ziduri, vechea biserică romanică din secolul al XIII - lea, în altarul căreia se păstrează valoroase picturi din veacul al XVI - lea.

Codlea, localitatea-grădină cu renumiți cultivatori de flori, se dezvoltă între înălțimile împădurite ce se țin lanț până la Măgura Codlei,

munte nu prea înalt și asemănător Tâmpelui, de pe care se deschide o largă priveliște asupra Țării Bârsei.

Kronstadt – sobald man dem Zauber dieser Stadt verfällt, könnte man schwören, dass an ihr nichts fehlt, egal aus welcher Ecke sie man ansieht oder was man sucht. Im Schatten der Wälder ringsum stehen die Mauern der alten Burg, von den Basteien der Zünfte geprägt.

Der Reisende kommt am Rathausplatz an, in einem von den drei Hauptstraßen ausgeschnittenen Dreieck, das zusammen mit der Schwarzen Kirche den Stadtkern bestimmt. Unter der Zinne (rum. Tâmpa) verborgen, beherbergt die mittelalterliche Burg feste, eng zusammengebaute Steinhäuser mit roten Dächern, die der Luft den Duft alter Zeiten verleihen. Außerhalb der Mauern steigt ein steiler Waldweg die Zinne (940 Meter Höhe) bis zu den Ruinen der Brasovia - Festung hinauf. Die ehemalige Burg wurde vor 1211 erbaut und irgendwann um 1453 abgerissen, als ein dankbarer lincu de Hunedoara seinen treuen

Kronstädtern den Bau der Stadtmauern aus den Steinen der Festung gewährte.

Von der Zinne gesehen scheint Kronstadt ein Fluss zu sein; es entspringt in der Oberen Vorstadt (rum. Schei), fließt durch ein enges Bett dem Burzenland entgegen und wird immer breiter. Die Stadt steht wie ein Sporn am Fuße der Zinne; der Rathausplatz ruft die langen, engen Gassen zum Rendezvous mit dem stattlichen Turm der Schwarzen Kirche und wuchtige Basteien steigen zwischen Mauern, - stille Zeugen alter Geschichten - , empor.

Archäologische Funde belegen eine frühe Kontinuität (seit der Bronzezeit) des menschlichen Lebens auf dem heutigen Gebiet Kronstadts. Ein im heutigen Stadtkern ausgegrabener und zirka 3000- 4000 Jahre alter Sarkophag gilt als ältester Fund und wird im Kreismuseum aufbewahrt.

Dakische Funde (bemalte Tonware, Schmuck) wurden ebenfalls auf dem Gebiet der Stadt ausgegraben; dakische Ortschaften wurden in der Valea Răcădaului und beim Salomon-Felsen (rum. Pietrele lui Solomon) entdeckt.

Die älteste archäologisch belegte Ortschaft soll auf dem Coasta Hügel, in der rumänischen Oberen Vorstadt gelegen gewesen sein. Die Stadt selbst wurde irgendwann zwischen 1188 und 1203 um ihren ältesten Bau, die Sankt Bartholomäe Kirche, gegründet. Die Ansiedlung der deutschen Bevölkerung – die Sachsen - aus Flandern, Rhein- und Moselland im Burzenland (rum. Țara Bârsei) bewirkt die rasche Entwicklung der Stadt. Dank der äußerst günstigen Lage – Kronstadt liegt an der Kreuzung der Handelswege zwischen dem Abendland und dem Orient, verzeichnen die von Zünften streng kontrollierte Produktion sowie der Warenverkehr durch die Pässe von Buzău, Törzburg (rum. Bran), Bratocea und Oituz einen deutlichen Aufschwung.

Die Nachbarschaft der Walachei bewirkte die Entwicklung Kronstadts zu einer mächtigen Stadt des Mittelalters. In 1358 gewährte Alexandru Voievod den Kronstädtern die freie Durchfahrt auf walachischem Gebiet. Im Jahre 1364 erteilte König Ludovic der Stadt das Jahrmartrecht und 1368 schloss der walachische Fürst Vlaicu Vodă das erste Handelsabkommen mit den Kronstädtern ab, dank dessen Letztere landesweit Handel betreiben konnten. Das Abkommen weist auf den Beginn der vorzüglichen Beziehungen der Stadt zu der Walachei hin. Das rumänische Fürstentum südlich der Karpaten diente im Orient-Handel ausschliesslich zur Durchfahrt. Sobald fremde Kaufleute in Kronstadt eintrafen, wurden sie gesetzmäßig gezwungen, ihre Ware an Einheimischen zu verkaufen; diese verkauften sie weiter und kontrollierten somit sämtliche Handelsbeziehungen zu dem Morgenland.

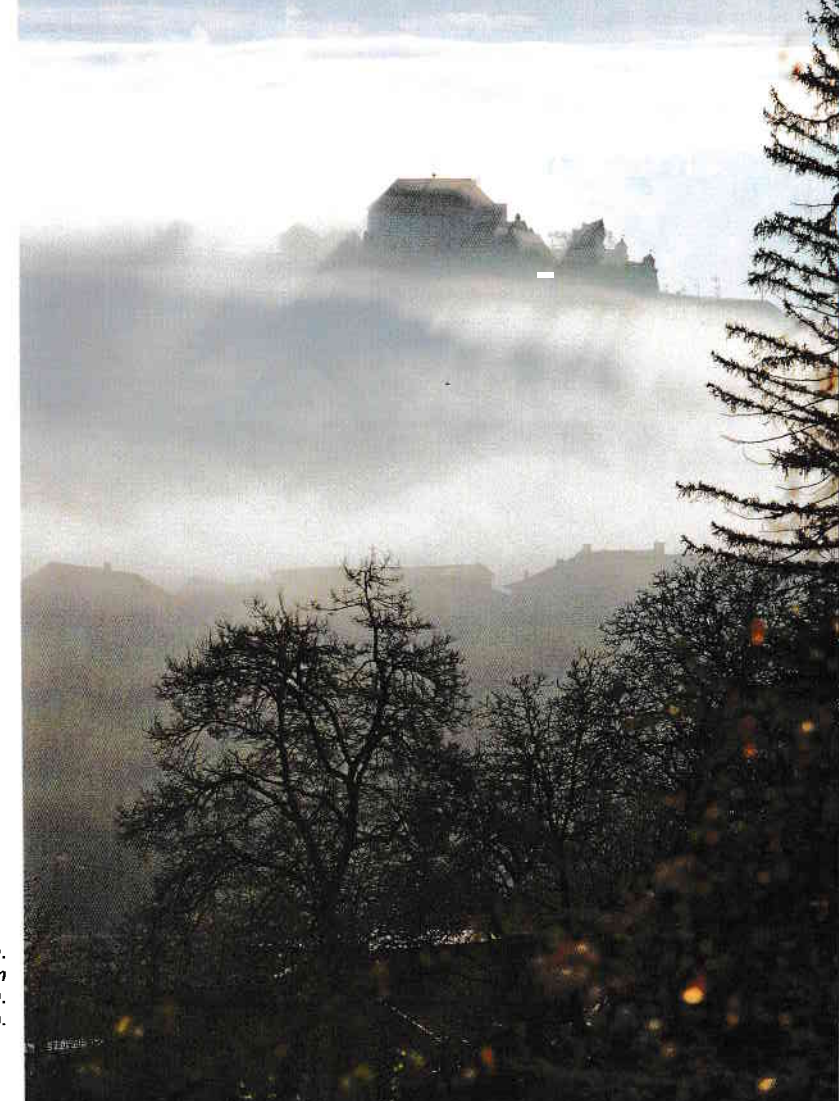
Die Sachsen wurden ursprünglich als Grenzverteidiger angesiedelt. Die immer wohlhabendere Bevölkerung zog allmählich zur Zinne zu und die Stadt entwickelte sich zwischen dem Hausberg, der Warthe (rum. Straja) und dem Schlossberg. Kronstadt wurde in den 15. u. 16. Jahrhunderten stark befestigt. Es wurden sämtliche Basteien erbaut und ein paar Türme auf der Warthe und auf dem Schloßberg, sowie 5 Tore, errichtet, das letzte davon im 18. Jahrhundert. Bis heute sind die nach den jeweiligen Zünften benannten Weber – und Schmiedebastei, der Weisse Turm und der Schwarze Turm erhalten geblieben. Unzählige Male leisteten die Mauern dem Feind Widerstand und ersparten den Kronstädtern und deren Gäste den Zorn der Türken oder Tataren. 1689 aber konnte die Burg den österreichischen Kanonen, die bereits das restliche Siebenbürgen erobert hatten, nicht standhalten. Der Stadtrat wollte die Stadt

übergeben und die Tore öffnen, aber die Handwerker waren entschieden dagegen und leisteten den Habsburgern 15 Tage Widerstand. Diese Entscheidung erwies sich als verhängnisvoll für die Stadt: die österreichischen Truppen setzten Kronstadt in Brand. Die Ortschaft erlitt gewaltige Schäden und die Wunden heilten in mehr als 100 Jahren. Der Brand hat unter anderem die Mauern der Schwarzen Kirche geschwärzt und somit den heutigen Namen bestimmt.

Inmitten der Stadt liegt das Rathaus. Über 500 Jahre lang diente das stattliche Gebäude als Treffpunkt der 100 Bürger, die das Schicksal der Stadt bestimmten. 1689 brannte es ab und wurde später im typischen Barock-Stil neu erbaut. Ab 1949 wird es Museum; in der Etage hängen zahlreiche Bilder rumänischer Maler, das Erdgeschoss beherbergt das Geschichtsmuseum und die Ausstellung zahlreicher archäologischer Funde und Urkunden aus alten Zeiten. An der Südseite des Rathausplatzes liegt die Schwarze Kirche, das Wahrzeichen der Stadt, die größte mittelalterliche Kirche Südosteuropas und das bedeutendste Denkmal gotischer Baukunst in Rumänien. Die Bauarbeiten an der Kirche (Länge 89 m, Breite 37 m) fingen 1383 -1385 an und dauerten rund 100 Jahre. Nach dem Großbrand 1689 wurde die Kirche mühsam saniert und ihr gotischer Charakter wurde von barocken und neugotischen Elementen zum Teil gemildert. Das Besondere an der Schwarzen Kirche ist die Orgel mit 4000 Pfeifen und 76 Registern sowie ihre von Zünften und Kaufleute gestiftete orientalische Teppich-Sammlung (16.-18. Jh).

Die im 13. Jahrhundert im spätromanischen Baustil erbaute Bartholomäe Kirche ist das älteste Denkmal Kronstadts.

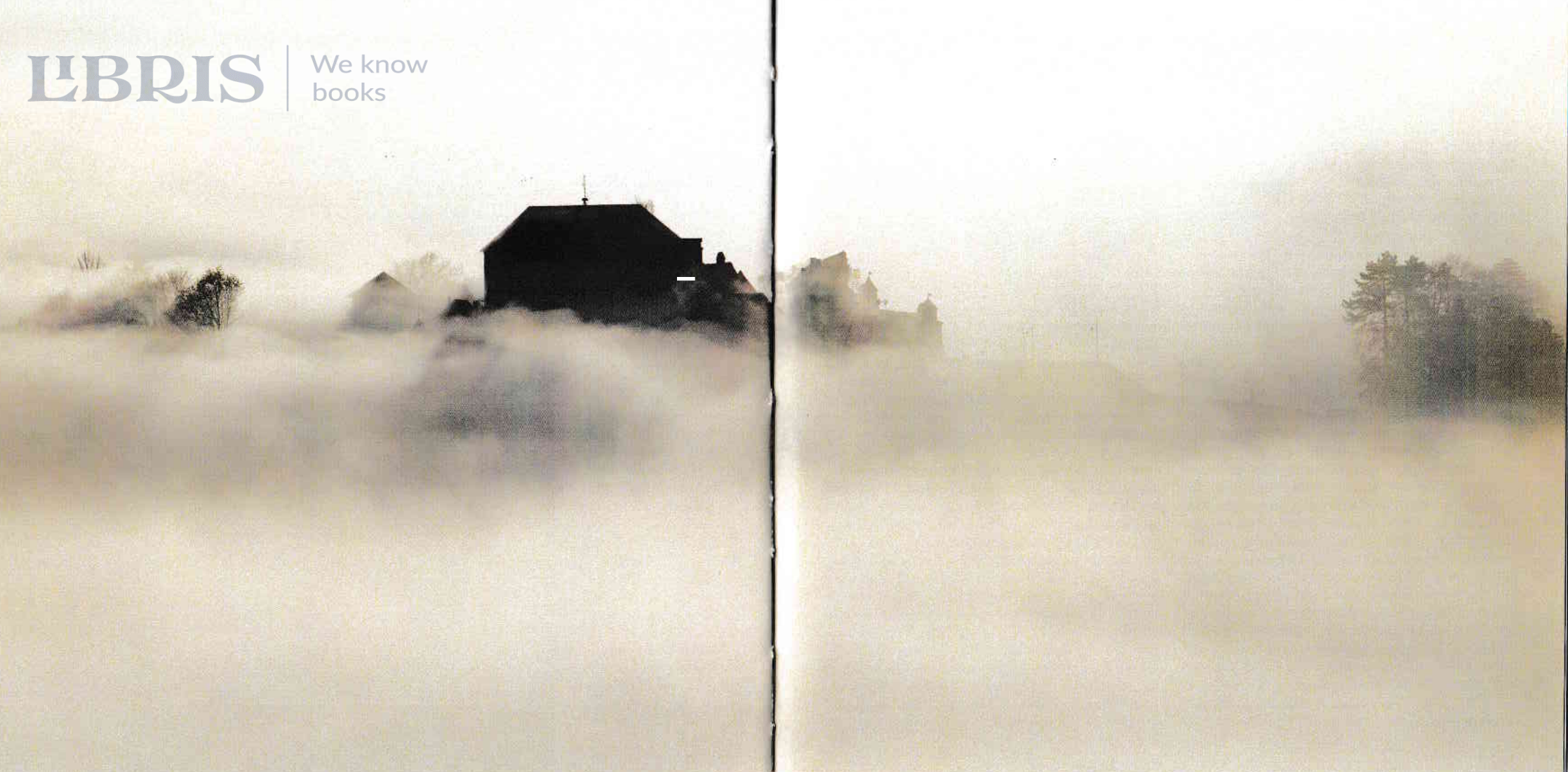
Die Sankt Nikolaus Kirche in der Oberen Vorstadt wurde im Jahre 1497 an der Stelle einer

Cetățuia de pe Straja.
Die Burg auf dem
Schlossberg.
The Citadel on Straja.

LIBRIS

We know
books

Anno 1392 erbauten Holzkirche errichtet. Reiche Spenden der rumänischen Fürsten Vlad Călugărul, Neagoe Basarab, Petru Vodă Cercel und Aron Vodă aus der Moldau trugen zur Erweiterung der Kirche bei. Ab dem 15. Jahrhundert funktionierte neben der Kirche die erste rumänische Schule, wo die ersten rumänischen Handschriften erzeugt wurden. Heute ist die Schule ein Museum, das Ikonen aus dem 16. und 17. Jahrhundert sowie alte Drucke zur Schau stellt.

Einzigartig landesweit ist das Hirscher-Haus am Rathausplatz, ein viereckiges Gebäude mit Innenhof, das einst zum Absatz der Waren diente und jetzt als Restaurant und Mode-Laden funktionierte.

Das Katharinentor (rum. Poarta Ecaterinei) wurde im Jahre 1559 beim Ausgang zur Oberen Vorstadt errichtet und trägt auf der Giebelseite das Stadtwappen. Es ist das einzig erhaltene mittelalterliche Tor Kronstadts. Die Weberbastei (rum. Bastionul Țesătorilor) wurde ab 1412 in zwei Etappen erbaut und wird im Inneren von hölzernen Laufgängen geprägt. Die Obere Vorstadt mit ihren Urkunden und wertvollen Büchern, die Tätigkeit des ersten rumänischen Druckmeisters, Diaconu Coresi, die Pressetiteln der ersten Hälfte des 19. Jahrhunderts (Gazeta de Transilvania und Foaiete pentru minte, inimă și literatură) und die damaligen Journalisten, Gh. Barițiu, Pavel Vasici oder Stephan Ludwig Roth; Iacob Mureșan - erster moderner rumänischer Komponist, sein Nachfolger Gh. Dima, der Dichter St. O. Iosif, der Physiker Nicolae Teclu oder der Historiker Ion Bogdan und schließlich die Hauptfigur der Kronstädter Kultur, Johannes Honterus, Gründer der Druckerei im Jahre 1535 – das ist nur eine Kostprobe der kulturellen Meilensteine Kronstadts.

Die Schulerau (rum. Poiana Brașov), Honigberg (rum. Hărman), Zeiden (rum. Codlea),

Tartlau (rum. Prejmer), Rosenau (rum. Râșnov) und Törzburg, sind die Sehenswürdigkeiten in der Nähe Kronstadts. Eine kurvige Landstrasse steigt durch die Berglandschaft bis in die Schulerau – ein fast rundes Tal umgeben von mächtigen Felsen mit einem zwischen Bergen wie eine Silbermünze versteckten See – die als Kurort und Wintersport Top-Adresse einen guten Ruf gewonnen hat.

Die Törzburg (rum. Castelul Bran) ist die typische Bergburg schlechthin und ihr rotes Dach leuchtet hell auf dem grünen Hintergrund der Wälder im Braner Pass auf. Die Rosenauer Bauernburg wurde ab dem 14. Jahrhundert erbaut und diente den Einwohnern als Schutz zur Kriegszeit. Ihr gewaltiger Umriss bestimmt weitgehend die Landschaft ringsum.

In der ersten Hälfte des 16. Jahrhunderts bauten die Sachsen in Tartlau eine der mächtigsten Kirchenburgen Siebenbürgens. Sie befestigten die rund 800 Jahre alte romanische Kirche, deren Altar wertvolle Gemälde des 16. Jahrhunderts beherbergt.

Zeiden (rum. Codlea), die Garten-Ortschaft der berühmten Blumenzüchter, erscheint stolz zwischen den bewaldeten Spitzen, die sich bis zum Zeidner Berg (rum. Măgura Codlei) ausstrecken. Der Hausberg der Zeidner ist der größere Bruder der Zinne und ermöglicht eine wunderschöne Aussicht auf das Burzenland.

Brașov – the city of which you could say after it enchanted with its charms that it misses nothing and this no matter how one looks at it and no matter one wants to find out. The forest that parches it like a belt shadow the walls interrupted from place to place by the guild bastions from the old burg.

The steps of the traveler end without a doubt in the market around the Council House. The Council Market in the triangle of the three central streets that together with the Black Church form the historical center of the city. Crouched under Tâmpa the old burg hundred years old covers under its walls massive rock houses covered with waves of red tile, crammed together, giving the air the feeling of other memorable times. Beyond the walls an aisle twists versus Tâmpa (940 m height) where Brașovia lays, fortification raised before 1211 and battered in 1453 when Iancu of Hunedoara allows the citizens of Brașov to raise their defense walls – as a repayment for the help they received in battle – allowing them in the meantime to batter the walled city and to take its stones.

From Tâmpa, Brașov seems like a river reaching its pouring out, that starts from the Schei through a narrow valley, thickening itself more and more to Țara Bârsei, where it spreads at will. The Burg seems a spur touched at Tâmpa's feet with the Council Market that calls the streets narrow and long at a meeting with the tower of the Black Church, stiffed in the sky with its massive bastions that make place between the old walls, witness of so many untold stories.

The archaeological discoveries certify the continuity of the human life on the territory of the city starting with the Bronze Age. The oldest sign from other times, discovered even in the middle of the city is a sarcophagus approx 3000-4000 years

old that can now be found in the District Museum. Dacian traces (painted ceramic, antiques, jewelry) were exhumed in the city, the dacian placements being certified in Răcădău Valley and at Solomon Rocks.

The first establishment was from an archaeological point of view on the Coasta hill, in the inner city of the old Romanian neighborhood Schei. The city seems to have been founded between 1188 and 1203 around the oldest architectonic monument, the Saint Bartholomew church. The colonization process of Țara Bârsei with Germanic population from Flanders and Mosel region brought from the middle Rhine and settled at starters in the Sibiu area and then extended in the whole Țara Bârsei contributes to the city's development. Being on the crossroad between north and south Carpathian true commercial axes between West and East, the guild production and the goods circulation through the Buzău, Bran, Bratocea, Oituz passes develops quickly.

The existence of the Țara Românească (Valachia) as a state transforms Brașov in a big medieval city. In 1358 Alexandru Voievod grants the citizens of Brașov the privilege of free pass through Țara Românească and in 1364 king Ludovic grants the city the right of having a fair. In 1368 Vlaicu Vodă signs the first commercial agreement with the citizens of Brașov giving them the royal acceptance of trading all over the country. The agreement represents the beginning of multiple connections of the city with Țara Românească, the latter having in the trade with the Orient a transit country role. Arriving in Brașov the foreign merchants were obliged by the law to sell their goods to the citizens of Brașov which by reselling them could hold themselves connections with the Orient countries.

Initially brought as a defense wall against